

Nicolas Mathieu

CONNEMARA

INAQUE

Preklad
Aňa Ostrihoňová

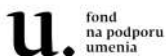

Nicolas Mathieu

CONNEMARA

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Nicolas Mathieu
CONNEMARA

COPYRIGHT © ACTES SUD, 2022

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates.

TRANSLATION © Aňa Ostrihoňová 2024

COPYEDITING Jana Obert

COVER © Arriba!

COVER PHOTO © Théo Gosselin

SLOVAK EDITION © Inaque 2024

ISBN 978-80-8207-245-0

ISBN e-book 978-80-8207-246-7

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Nicolas Mathieu
CONNEMARA

INAQUE

Venované
Else

1

Už pri zobúdzaní bola našťvaná. Stačilo jej spomenúť si na to, čo ju čaká, na všetky úlohy, ktoré musí splniť, na všetok čas, ktorý jej bude chýbať.

A predsa bola Héléne zorganizovaná žena. Spisovala si zoznamy, plánovala týždenný rozvrh, v hlave aj v tele mala zapísané, koľko trvá pranie, kúpanie malej, varenie makarónov alebo príprava raňajok, odvedenie dievčat do školy alebo umytie vlasov. Jej vlasov, ktoré si už dvadsaťkrát takmer ostrihala, aby ušetrila dve hodiny týždennej starostlivosti, ale ktoré napokon dvadsaťkrát zachránila – naozaj ich musela obetovať, dlhé vlasy, poklad, ktorý si stráži od detstva?

Héléne mala dosť tohto spočítaného času, kúskov, ktoré tvorili skladačku jej každodenného života. Občas si spomenula na dospievanie, na povalovanie sa povolené od pätnástich, na nedeľné leňošenie a neskôr na pomalé spamätávanie sa z opice, ničnerobenie. Pochované životné obdobie, ktoré jej vtedy pripadalo veľmi dlhé, no pri spätnom pohľade to bol len záblesk. Matka jej vyčítala hodiny vylihovania v posteli, keď si mohla užívať slnečné lúče. Teraz budík zvonil v pracovné dni o šiestej a cez víkendy sa budila aj bez neho ako dobre nastavený stroj.

Niekedy mala pocit, že jej niečo vzali, že tak celkom nie je svojou paňou. Jej spánok sa prispôbil vyšším požiadavkám, jej rytmus určovala rodina a práca, jej tempo skrátka sledovalo kolektívne ciele. Matka by mohla byť spokojná. Héléne teraz mohla sledovať celú púť slnka po oblohe, konečne bola užitočná, prišiel rad na ňu, aby bola zapriahnutou matkou.

„Spíš?“ spýta sa šeptom.

Philippe leží na bruchu, veľké telo vedľa nej, jednou rukou objíma vankúš. Vyzerá ako mŕtvy. Hélène skontroluje čas. 6.02. Poďme na to.

„Hej,“ povie hlasnejšie, „choď zobudiť dievčatá. Ponáhľaj sa, lebo to zas nestihneme.“

Philippe sa s povzdychom otočí a spod periny sa uvoľní známa ťažká teplá vôňa, nahromadená počas spoločnej noci. Hélène už stojí v pichľavom chlade spálne a hľadá okuliare na nočnom stolíku.

„Philippe, doriti...“

Jej chlap sa zamračí a otočí sa jej chrbtom. Hélène už prechádza poznámkami v diári v mobile.

So stále zaťatými zubami vojde do sprchy, potom zamieri do kuchyne a prezrie si mejly. Namaľuje sa neskôr, v aute. Každé ráno jej dievčatá dávajú zabrať, a tak si radšej mejkap nanáša, až keď ich vysadí v škole.

S okuliarmi na nose im zohriala mlieko a nasypala do misiek cereálie. V rádiu počula známe hlasy novinárov, ale ich mená si nikdy nedokázala zapamätať. Stále mala čas. Spravodajstvo na France Inter jej každé ráno pomohlo rýchlo sa zorientovať. Dom ešte odpočíval v nočnom pokoji, kuchyňa bola ako ostrov, kde si mohla vychutnať vzácnu chvíľu samoty a s pôžitkom si vypiť kávu, akoby bola na priepustke. Bolo dvadsať minút po šiestej a ona už potrebovala cigaretu.

Prehodila si cez plecia ťažkú bundu a vyšla na balkón. Opretá o zábradlie fajčila a pozorovala mesto pod sebou, prvé červené a žlté svetlá premávky, rozptýlenú žiaru pouličných lúčok. Na vedľajšej ulici si svoju úlohu sprevádzanú fučaním a rachotom plnilo smetiarske auto. O niečo ďalej po ľavej strane sa týčila vysoká veža s obdĺžnikmi svetla, za ktorými sa možno mihali postavy. Kostol. Napravo geometricky usporiadaný nemocničný areál. Centrum s dláždenými uličkami a obchodmi plnými príslubov bolo ďaleko. Nancy sa naťahovalo a ožívalo. Na októbrové ráno nebolo veľmi chladno. Tabak farebne zapraskal a Hélène sa obzrela, kým sklopila zrak k telefónu. Na tvári sa jej objavil úsmev, umocnený žiarou obrazovky.

Dostala novú správu.

Jednoduché slová: *Nemôžem sa ťa dočkať.* Srdce sa jej na chvíľu

rozbúšilo, znova potiahla z cigarety a zachvela sa. Bolo šesť dvadsaťpäť, ešte sa musela obliecť, odviezť dievčatá do školy a klamať.

„Máš už zbalenú tašku?“

„Áno.“

„Zobrala si si veci na plávanie, Mouche?“

„Nie.“

„Musíš na to myslieť.“

„Viem.“

„Včera som ti to hovorila, nepočúvala si?“

„Ale áno.“

„Tak prečo si nemyslela na svoje veci?“

„Neurobila som to naschvál.“

„No práveže na to treba naschvál myslieť.“

„Nedá sa byť vo všetkom na jednotku,“ odvetila Mouche zna-
lecky spod fúzov od kakaa.

Práve oslávila šieste narodeniny a viditeľne sa menila. Clara tiež takto zo dňa na deň vyrástla, ale Héléne už zabudla, aký je to pocit, keď sa jej pred očami zmenia na „ľudí“. Akoby po prvý raz znovu objavovala chvíľu, keď sa dieťa vymaní z otupenosti detstva, zabudne na spôsoby chamtivého chrobáčika a začne uvažovať, vtipkovať, vymýšľať veci, ktoré dokážu zmeniť náladu pri spoločnom jedle alebo dospelých nechávajú bez slov.

„Musím ísť. Čaute.“

Philippe sa práve objavil v kuchyni a typickým gestom si prešiel popod opasok od brucha až k chrbtu, aby si upravil košeľu v nohaviciach.

„Už si raňajkoval?“

„Dám si niečo v kancli.“

Pobozkal svoje dcéry a letmo sa perami dotkol aj Héléneho líca.

„Vieš, že ich máš dnes vyzdvihnúť ty?“

„Dnes?“

Philippe už nemal toľko vlasov ako kedysi, ale stále to bol fešák, vysoký, dobre stavaný navoňaný typ s iskrou v oku bystrého maturanta, ktorý nerieši, frajera, ktorý vie, ako to chodí. Bolo to iritujúce.

„Hovoríme o tom už týždeň.“

„Áno, ale možno ešte budem mať robotu.“

„Dobre, tak zavolaj Claire.“

„Máš jej číslo?“

Hélène mu dá telefónne číslo babysitterky a odporučí mu rýchlo jej zavolať, aby mala večer čas.

„Okej, dobre,“ hovorí Philippe, zapisujúc si informácie do telefónu. „Vrátiš sa neskoro?“

„Teoreticky nie,“ odvetí Hélène.

Do tváre sa jej navalí horúčava a má pocit, že blúzka sa zmenšila o dve čísla.

„No aj tak je to nahovno,“ poznamená, kým si palcom na obrazovke prechádza mejlovú schránku.

„Netvár sa, akoby som žila mimo. Pripomínam ti, že včera a predvčerom si prišiel domov o deviatej.“

„Musím pracovať, čo chceš odo mňa počuť?“

„Áno, lebo ja som dobrovoľníčka.“

Philippe zdvihol zrak od modrej obrazovky a ona sa stretla s posmešným úsmevom na tenkých perách, s výrazom, že môže všetkým vieť čo.

Odkedy odišli z Paríža, bol presvedčený, že viac od neho žiadať nemožno. Koniec koncov, pre Hélène sa vzdal skvelého miesta v poisťovni Axa, kamarátov z bedmintonu a celkovo perspektívy, s ktorou sa miestne možnosti nedali porovnať. To všetko preto, lebo jeho partnerka to nevládala. Podarilo sa jej vôbec dať sa dokopy? Nútený odchod medzi nimi stál ako dlh. Aspoň taký dojem mala Hélène.

„No, uvidíme sa večer,“ rozlúčil sa.

„Zatiaľ.“

Hélène sa obrátila k dcéram:

„Podme, umyť zuby, obliekajte sa, ideme. Musím si ešte založiť šošovky. Opakovať to nebudem.“

„Mami...“ pokúsila sa Mouche.

Ale Hélène už náhlivo odišla z kuchyne s vypnutými vlasmi a vystrčeným zadkom. Cestou na poschodie si kontrolovala správy na whatsapp. Manuel jej poslal ďalšiu správu: *Uvidíme sa večer*, a ona opäť pocítila slastné pichnutie, zovretie v hrudi, ktoré jej trochu pripomenulo časy, keď mala pätnásť.

***

O tridsať minút neskôr boli dievčatá v škole a Héléne neďaleko kancelárie. Mechanicky si prešla plán denných stretnutí. O desiatej mala míting s ľuďmi z Vinci. O druhej mala zavolať babe do Potrette, cementárne v Dieuze. Robili na reštrukturalizácii a Héléne napadlo reorganizovať prierezové služby, čím by sa dalo zachrániť päť pracovných miest. Podľa jej výpočtov by mohla úpravou organizačnej štruktúry, optimalizáciou oddelenia nákupu a vozového parku ušetriť takmer päťstotisíc eur ročne. Jej šéf Erwann jej prízvukoval, že si nemôže dovoliť pokašať to, ide o symbol, to sa jednoducho nesmie zbrať. A o štvrtej má slávnú prezentáciu na radnici. Predtým by si mala ešte raz skontrolovať *slajdy*. Požiadaj Lison, aby pre každého účastníka vytlačila podklady, a to obojstranne, nech jej to nenatрие nejaký malicherný zelený. Nezabudnúť na personalizovaný titulný list. Poznala úradníkov, vedúcich oddelení, všetky kliky dôležitých a ustráchaných ľudí, ktorí riadili mesto. Chlapci boli šťastní, keď sa ich meno objavilo na zložke alebo na titulnej strane oficiálneho dokumentu. Keď sa dostali na istý stupeň v svojej trápnej kariére, šlo už len o to odlišiť sa od podriadených, vyniknúť medzi kolegami.

A dnes večer, rande...

Z Nancy do Épinalu to trvá skoro hodinu. Nebude mať čas vrátiť sa domov a osprchovať sa. V každom prípade sa s ním na prvom rande aj tak nechcela vyspať. Opäť si pomyslela, že to zruší, že to celé je totálna sprostosť. Lenže Lison už na ňu čakala na parkovisku, opierala sa o stenu a horlivo poťahovala z elektronickej cigarety, jej zvláštna tvár sa strácala v oblaku jablkovo-škoricového dymu.

„Tak čo? Pripravená?“

„Robíš si srandu... Potrebujem, aby si vytlačila dokumenty pre radnicu. Stretnutie je o štvrtej.“

„Od včera je to hotové.“

„Obojstranne?“

„Samozrejme, máte ma za nejakú ekoskepticu?“

Obe ženy zamierili k výťahom. V kabíne smerujúcej ku kanceláriám spoločnosti Elexia sa Héléne vyhýbala pohľadu svojej stážičky. Lison zrazu zabudla na svoju večne znudenú tvár a žiarila, akoby mala večer rande ona. Na treťom poschodí sa dvere otvorili a Héléne vystúpila.

„Pod so mnou,“ povedala, prechádzajúc cez rozľahlé podlažie, kde bol zariadený *open space* poradenskej firmy so súostrovím stolov, úzkym červeným kobercom, riadiacim premávku, a množstvom rastlín bujnejších pod záplavou svetla dopadajúceho z vysokých okien. Červené kreslá a sivé pohovky lákali k občasnej pauze s kolegami. Vybavená kuchynka v zadnej časti slúžila na ohrievanie jedla a potraviny ponechané v chladničke boli predmetom sporov. Jediné uzavreté priestory sa nachádzali na medziposchodí: zasadačka nazývaná *kocka* a kancelária šéfa. A práve v *kocke* sa Héléne a Lison uzavreli pred zvedavými ušami.

„Urobila som obrovskú sprostosť,“ začala Héléne.

„Nie, isto nie. Bude to dobré.“

„Ako taká krava celý deň čakujem mobil. Mám predsa robotu. Mám deti. Je to na hlavu. Nemôžem sa zapliesť do niečoho takého. Nechám to tak.“

„Počkaj!“

Niekedy sa Lison zabudla a svojej šéfke zatykala. Héléne jej to nevyčítala. Privierala nad týmto zvláštnym dievčaťom oči. Treba povedať, že pôsobilo zábavne v *converskách*, značkových kabátoch z druhej ruky a konskou tvárou s pridlhými zubami a široko posadenými očami, ktoré aj tak nestačili na to, aby bola škaredá. Skrátka, Lison jej zmenila život. Pretože predtým, ako sa objavila, sa Héléne veľmi dlho cítila na krok od priepasti.

A pritom na papieri mala všetko: dom navrhnutý architektom, zodpovednú prácu, rodinu ako z magazínu *Elle*, pomerne dobrého chlapa, krásny šatník a dokonca aj zdravie. Stále ju však zožieralo niečo nepomenovateľné, súvisiace s prebytkom a zároveň nedostatkom. Trhlina, ktorú v sebe nosila bez toho, aby o tom vedela.

Začalo sa to pred štyrmi rokmi, keď ešte s Philippom žili v Paríži. Jedného dňa sa Héléne v práci zamkla na záchode, pretože sa jednoducho nemohla pozerať na správy zaplavujúce jej mejlovú schránku. Postupne sa z tohto stal zvyk. Zatvorila sa tam, aby sa vyhla mítingu, kolegovi, aby nemusela dvíhať telefón. Sedela na zadku celé hodiny, zlepšovala si skóre v hre *Candy Crush*, neschopná akcie sa s pôžitkom zaoberala myšlienkami na samovraždu. Postupne sa aj to najbanálnejšie stalo neznesiteľným. Napríklad sa rozplakala pri pohľade na menu v jedálni, pretože na obed bol znova mrkvový šalát a zemiakové krokety. Dokonca aj prestávky

na cigaretu dostali tragický nádych. Čo sa týka samotnej práce, jednoducho v nej už nevidela zmysel. Aký význam mali excelovské tabuľky, nekonečné série rovnakých stretnutí a ten zasraný slovník? Keď niekto pred ňou vyslovil slová *impakt*, *kickoff* alebo *prioritizovanie*, chcelo sa jej vracieť. A napokon už nezniešla ani len zvuk zapínajúceho sa MacBook Pro bez toho, aby sa nerozplakala.

A tak prišla o spánok, vlasy, kilá a pod kolenami sa jej správil ekzém. Raz v mestskej, keď ju upútala bledosť pokožky hlavy cestujúceho, presvitajúca pomedzi pramene vlasov, dostala závrat. Všetko jej pripadalo cudzie. Nechcela byť nikde. Pohltila ju prázdnota.

Lekár ju nie tak celkom presvedčil, že ide o vyhorenie, a Philippe musel s ťažkým srdcom súhlasiť s odchodom z Paríža. Provincia sľubovala aspoň nejaké výhody, lepšiu kvalitu života a možnosť kúpiť si priestranný dom s veľkou záhradou, nehovoriac o tom, že v týchto pohostinných končinách bolo normálne dostať miesto v škôlke bez toho, aby ste sa museli vyspať s nejakou veľkou rybou z radnice. Navyše Héléni rodičia bývali neďaleko, takže im mohli z času na čas vypomôcť.

V Nancy si Héléne rýchlo našla prácu vo svojom odbore vďaka Philippovmu priateľovi Erwannovi, šéfovi spoločnosti Elexia, ktorá poskytovala poradenstvo, audity a stratégie v oblasti ľudských zdrojov. Zmena prostredia a nový rytmus jej na niekoľko týždňov umožnili držať svoje nálady na uzde. Ale nie naddlho. Čoskoro, aj keď nepadla na totálne dno, sa opäť cítila frustrovaná, mimo, vyčerpaná, bezdôvodne smutná a veľmi nahnevaná.

Philippe nevedel, čo si s jej temnými náladami počať. Raz alebo dvakrát sa o tom pokúsili porozprávať, ale Héléne mala dojem, že tlačil na pílu, prehnane sa snažil pritakávať v pravidelných intervaloch, záujem predstieral presne tak, ako keď bol na videokonferencii s kolegami. V zásade k nej Philippe pristupoval ako k všetkému inému: poriešil to.

Našťastie jedného dňa v opare únavy dostala zvláštny životopis, žiadosť o stáž. Zvyčajne sa k nej takéto žiadosti nemali prečo dostať, a tak mejly presúvala rovno do koša. Tento ju však zaujal, pretože bol až smiešne jednoduchý, bez fotky a obvyklých nezmyslov o tom, čo viete robiť, čím chcete byť, o cnostných záľubách a vodičskom preukaze skupiny B. Bol to wordovský dokument

s menom Lison Lagassová, adresou, číslom mobilného telefónu, zmienkou o magisterskom titule z ekonómie a zoznamom nesúrodých pôsobísk. Léon de Bruxelles, Deloitte, Darty, Barclays a dokonca aj rybárska fabrika v Škótsku. Hélène žiadosť nepostúpila personálnemu oddeleniu, ako to vyžaduje proces výberového konania, ale zo zvedavosti uchádzačke zavolala. Pretože dievčina jej tiež niečo pripomínala. Telefón zdvihla okamžite, ostrý, jasný tón jej hlasu prerušovali krátke výbuchy smiechu, ktoré jej slúžili ako interpunkcia. Lison jej na otázky odpovedala *áno, isto nie, jasné*, vôbec sa nesnažila zapáčiť, zabávala sa a vtipkovala. Hélène si s ňou napriek tomu dohodla akoby potajme schôdzku večer po siedmej, keď bol *open space* viac-menej prázdny. Dievča sa objavilo v stanovenom čase. Vysoká, ultraštíhla, sviežo pôsobiaca kočka s hnedými vlasmi v úzkych džínsoch a mokasinach so strapcami, samozrejme s ofinou a s dlhou tvárou, na ktorej sa občas zaleskli jasné, takmer vždy odhalené kobyľie zuby.

„Máte zaujímavé CV. Ako sa dá dostať zo spoločnosti Deloitte do spoločnosti Darty?“

„Obe sú na linke číslo jeden.“

Hélène sa usmiala. Parížanka... Tento typ ženských ju roky desil svojou zvláštnou vyspelou eleganciou, istotou, že sú všade doma, neschopnosťou pribrať a tým panovačným, kategorickým spôsobom bytia, pričom každé ich gesto hovorilo, že najlepšie, čo môžeš urobiť, baba, je pokúsiť sa byť ako ja. Bolo zábavné vidieť jednu z nich tam, v jej kancelárii v Nancy, navyše za súmraku. Hélène mala pocit, akoby dostala pohľadnicu z miesta, kde kedysi strávila náročnú dovolenku.

„A čo tu robíte?“

„No,“ Lison odpovedala vyhýbavým gestom. „Vyhodili ma z Arts Déco a moja matka si tu našla chlpa.“

„A zvykáte si?“

„Pomaly.“

Hélène ju hneď zamestnala a zverila jej všetky nástroje *reportingu*, ktoré im boli vnútené, odkedy Erwann vyhlásil vojnu plynutiu a chcel zdokonaľiť procesy, čo znamenalo zdôvodniť aj ten najmenší presun, zapisovať najnepodstatnejšie úlohy do kyklopských tabuliek, nájsť v nekonečnom pop-up menu záhadný názov,

zodpovedajúci kedysi nezmyselným činnostiam, a tak každý deň stratiť hodinu zdôvodňovaním ďalších ôsmich.

Napriek všetkému si Lison počínala vynikajúco. Po týždni už poznala všetkých v budove a všetky malé tajomstvá kancelárie. Všetko ju jednoducho bavilo, v *open space* sa vznášala ako mydlová bublina, výkonná, ľahostajná a provokatívna budila dobrý dojem, neschopná stresovať sa pôsobila, že jej je to jedno, nikdy nesklamala, akási Mary Poppinsová sektora služieb. Héléne, ktorá trávila čas bojmi a usilovala sa o pozíciu partnerky po Erwannom boku, pripadala jej ľahkosť ako sci-fi.

Raz večer, keď popíjali pivo v podniku za rohom, sa Héléne zo zvedavosti spýtala:

„Páči sa ti niekto v kancelárii?“

„Nikdy v práci, tam je to prísne zakázané.“

„V robote máš najväčšie možnosti na zoznamovanie.“

„Radšej to nemiešam. Priveľa napätia, najmä v *open space*. Chlapi potom okolo vás celý deň krúžia ako supy. A čo je horšie, nevedia držať jazyk za zubami, nemôžu si pomôcť, blbli.“

Héléne sa rozosmiala.

„Ako to teda riešiš? Chodíš von, tancovať?“

„To vôbec! Kluby sú tu peklo. Robím to, čo všetci ostatní: lovíme na internete.“

Héléne sa musela prinútiť do úsmevu. Od Lison ju delila sotva jedna generácia, ale vôbec nerozumela pravidlám milostných vzťahov. Z jej rozprávania zistila, že možnosti stretnutí, následný záujem o toho druhého, trvanie a reťazenie vzťahov, tolerancia súbežných známostí umožňujúca prelínanie sa či synchronizáciu milostných pomerov, jednoducho pravidlá sexu a citov, prešli ďalekosiahlymi zmenami.

Rozdiel bol predovšetkým v používaní messengerov a sociálnych sietí. Keď Héléne svojej stážiстке vysvetľovala, že o internete počula až na gympli, Lison sa na ňu pozrela s bolestným údivom. Vedela, že pred internetom existovala civilizácia, ale skôr ju radila do desaťročí sépiových fotiek, niekde medzi Pakt o neútočení a prvé kroky človeka na Mesiaci.

„A predsa,“ vzdychla si Héléne, „som výsledky maturity dostala na minitel.“

„Nieeee...“

Na druhej strane generácia jej stážišky s internetom vyrástla. Lison už na konci základy trávila celé večery flirtovaním *online* s úplne cudzími ľuďmi na kompe, ktorý jej rodičia dali za vysvedčenie, nekonečnými rozhovormi o sexe s rovesníkmi, ako aj s päťdesiatročnými úchylákmi, ťukajúcimi do klávesnice jednou rukou, pripojenými Singapurčanmi alebo so susedom, ktorému by nebola schopná povedať ani slovo, keby sedel vedľa nej v autobus. Neskôr si užívala dlhodobé epištolárne vzťahy na mobile s množstvom chalanov, ktorých ledva poznala. Na facebooku alebo na insta stačilo chlapcovi zo školy, ktorý sa vám páčil, napísať ahoj, ahoj a ostatné šlo samo. V digitálnej noci prúdili konverzácie závratnou rýchlosťou, zmazávali vzdialenosť, čakanie bolo neznesiteľné, spánok zbytočný, exkluzivita neprijateľná. Ona a jej priateľky vždy živili tri alebo štyri vlákna naraz. Spočiatku banálny rozhovor sa začínal v žartovnom tóne a čoskoro nabral osobnejší spád. Hovorili o svojich problémoch, o otravných rodičoch, o Lée, ktorá bola štetka, a o narcistickom úchylovi, ktorý ich učil fyziku. Po jedenástej, keď už rodina spala, sa výmena správ posunula do tajomnejšej roviny. Naozaj šlo do tuhého. Fantázie sa formulovali do niekoľkých skrátených zašifrovaných nerozlúšiteľných slov. Skončilo sa to tak, že si posielali fotky v spodnej bielizni, s erekciou, sugestívne a ultratajné zábery z podhľadu.

„Najlepšie bolo odfotiť sa tak, aby bolo vidieť hlavu, ale zároveň zostať inkognito. Pre každý prípad.“

„Nebáli ste sa, že to posunie kamošom?“

„Samozrejme. To je cena, s ktorou treba rátať.“

So snímkami zhotovenými v posteli, selfies v šerosvite, viac či menej zvládnutou erotikou sa obchodovalo ako s pašovanou menou, ktorú rodičia nepoznali, nelegálnou valutou, vďaka ktorej existoval celý trh s libidom, nad ktorým vždy visela hrozba odhalenia. Občas sa totiž stalo, že sa na verejnosť dostal nehanebný záber, že sa takmer nahá neplnoletá osoba stala virálnou.

„Mám kamošku, ktorá v pätnástich musela zmeniť školu.“

„To je hrozné.“

„Áno. A to nie je to najhoršie.“

Hélène si vychutnávala jej historky, ktoré podobne ako čipsy

zanechávali nejasne odpornú pachuť, ale človek ich aj tak nikdy nemal dosť. Obávala sa aj o svoje dcéry a premýšľala, ako sa vyrovnajú s týmito novými druhmi hrozieb. V hĺbke duše ju však tieto príbehy rozochveli. Závidela jej túžbu, ktorá jej nebola určená. Cítila sa menejcenná, pretože k nej nemala prístup. Spomenula si na neustálu žiadostivosť, ktorá kedysi určovala tempo jej života. Svojmu psychiatrovi sa priznala:

„Zdá sa mi, že som už stará. So všetkým je koniec.“

„Čo cítite?“ spýtal sa psychiater neoriginálne.

„Hnev. Smútok.“

Ten bastard sa ani neobťažoval zapísať si to do moleskinu.

Čas ubehol tak rýchlo. Od maturity až po štyridsiatku sa jej život rútil rýchlovlakom, aby ju jedného dňa nechal na nástupišti, o ktorom sa nikdy nehovorilo, so zmeneným telom, s kruhmi pod očami, redšími vlasmi a kufrom namiesto zadku, s deťmi v päťkách, s mužom, ktorý tvrdil, že ju miluje, a ktorý sa vytratil vždy, keď bolo treba oprať alebo sa postarať o deti počas školského štrajku. Na tom nástupišti sa za ňou muži neatáčali veľmi často. A pohľady, ktoré im kedysi vyčítala a ktoré, samozrejme, neboli meradlom jej hodnoty, jej napriek tomu chýbali. Všetko sa zmenilo lusknutím prstov.

V jeden piatkový večer, keď boli s Lison v Galway, jej to Héléne konečne prezradila.

„So všetkými tými chlapmi ma deprimuješ.“

„Nemám nič ani proti dievčatám,“ odvetila Lison a žoviálne a spokojne sa uskrnula. „Ale väčšinou je to flirtovanie. V skutočnosti nesúložím ani s polovicou z nich.“

„Chcem tým povedať, že mi je ťažko z toho, že je to už za mnou.“

„Ale kde! Máte príliš veľký potenciál. Na tinderi by ste zahviezdili.“

„Prestaň. Ak máš hovoriť takéto kraviny...“

Lison však bola neoblomná: svet je plný hladujúcich, ktorí by urobili čokoľvek, aby do postele dostali ženskú ako Héléne.

„Je to lichotivé,“ poznamenala Héléne s ťažkými viečkami.

O týchto aplikáciách už, samozrejme, počula. Stránky venované technologickým novinkám, ktoré čítala, boli jednomyselne nadšené novými modelmi, ktoré si podmanili milióny neza-

daných, monopolizovali zoznamovanie, algoritmami nanovo definovali sympatie, náklonnosť a nestálosť srdca a popritom si prostredníctvom svojich priamych kanálov a hravých rozhraní privlastnili sexuálne útrapy, ako aj možnosť lásky na prvý pohľad.

Lison jej za pár minút vytvorila profil, len tak zo srandy, s fotkami ukradnutými z netu, dvomi od chrbta a treťou rozmazanou. Pokiaľ šlo o opis, poňala ho minimalisticky a trochu provokatívne: *Hélène, 39 rokov. Čakám ťa, ak si muž.* Čo sa týka zvyšku, nebola to žiadna veda.

„Objaví sa chlap, tvár, dve alebo tri fotografie. Ak ujde, *swipujete* doprava. Ak nie, tak doľava a už o ňom nikdy nebudete počuť.“

„A on robí to isté s mojimi fotkami?“

„Presne tak. Ak sa páčite jeden druhému, *zmatchujete sa* a môžete sa baviť.“

Opretá o pult si Hélène spolu so svojou stážistkou prešla ponuku voľných mužov a patologických neverníkov v regióne. Šlo skôr o zábavné defilé a ukázalo sa, že dobre vyzerajúci muži sú nedostatkový tovar. V okolí boli väčšinou lacní tyrani pózujúci bez trička pred svojím audi, singles v okuliaroch bez rámov, rozvedení vo futbalových dresoch, nagélovaní realitní agenti a neprimerane vyzerajúci hasiči. Lison ich všetkých bez milosti posielala do pekla vľavo, pričom sa občas zmilovala nad chlapom, ktorý matne pripomínal Jasona Stathama, alebo nad úplne žalostným týpkom, len tak pre zábavu. V každom prípade jej aplikácia vždy nahlásila *match*, pretože ak aj boli baby náročné, chlapi neboli vyberaví a rozhodli sa pre vlečnú sieť, pričom neskôr triedili skromný úlovok nenáročného rybolovu. Lison zakaždým utrúsila štiplavú poznámku a čoraz pripitejšia Hélène sa smiala.

„Počkaj, veď tento ešte nemá osemnásť.“

„Koho to zaujíma, veď nie ste volebná urna.“

„A on, pozri na ten účes!“

„Možno je v móde v New Yorku.“

Lison totiž používala tinder v týchto vzorových mestách, v New Yorku a Londýne, odkiaľ si priniesla príbeh o zázračnej žatve. Pretože na miestach, ktoré boli vystavené realitnému tlaku a neustálej konkurencii, ste museli neúnavne pracovať, aby ste sa udržali nad vodou, a na ostatné jednoducho nezostal čas, či už išlo

o nakupovanie, alebo flirtovanie. Ľudia teda využívali online služby, aby naplnili posteľ aj chladničku. *Match*, pár správ odoslaných cez obednú prestávku, predražený kokteil okolo siedmej, a čoskoro by skončili vyzlečení v miniatúrnom byte na rýchlovku, pričom by stále mysleli na naliehavé správy, ktoré sa im neustále hrnuli do schránok. Takto plynul ich život, ostrý ako dýka, rýchly a zraňujúci, neustále inscenovaný na sociálnych sieťach, bez slz a vrások, v zlovestnej ilúzii večnej prítomnosti.

Zatiaľ čo medzi Laxou a Vandœuvre bolo, samozrejme, všetko inak.

„A ty tam máš vlastnú fotku?“ spýtala sa Héléne. „Neprekáža ti, že ňu spoznajú?“

„Každý to robí. Keď je hanba všade, niet sa za čo hanbiť.“

Vyrušila ich esemeska od Philippa, ktorá trochu pokazila náladu. *Dievčatá sú v posteli. Mám na teba počkať?* Héléne zaplatila, odviezla Lison a pred príchodom domov sa uistila, že aplikáciu vymazala.

Nasledujúci deň si ju znova nainštalovala.

Za krátky čas systém úplne pochopila, rozšírila svoj lovecký revír na okruh osemdesiatich kilometrov a na profil si nahodila autentické fotky, na ktorých ju však nebolo možné spoznať. No bolo na nich vidieť jej veľmi dlhé nohy a plné pery, ktoré mala niekedy, keď sa zobudila veľmi skoro ráno alebo bola rozrušená, našpúlené ako kačica. Ďalší záber, na ktorom sedela na okraji bazéna, odhaľoval jej boky, pomerne veľký, ale pevný zadok a opálenú pokožku. Váhala, či má ukázať svoje oči, ktoré mali farbu medu a v lete dostali nádych mandľovozelenej, ale napokon to nespravila. O romantiku tu nešlo.

Čoskoro v ponuke *lovila* celý deň, každý *match* jej prinavrátil sebavedomie, každý kompliment ju vyzdvihol na nový piedestál. Avšak ani anonymná túžba neuhasila jej hnev. Pocit márnosti, dojem porážky prežívali ďalej. No teraz mala drobnú, takmer automatickú kompenzáciu a uspokojenie z toho, že má na výber. Tam po nej túžili neznámi a ich samoúčelná láskavosť ju prebrala. Znovu sa cítila nažive, zabudla na všetko ostatné. Hoci sa stalo aj to, že v prípade nejakého úbohého, príliš zdvorilého a naozaj škaredého chlapa pocítila výčitky.